

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας τών αιώνων, ραμμένη από τόν Γάλλο ιστορικό Φούνκ Μπρατάνο)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο ωραίος Πάρις, ο γιός του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, θασανίζεται από έναν παράφορο έρωτα για την ωραιότερη τών γυναικών, την πεντάμορφη Έλένη, την σύζυγο του βασιλέως της Σπάρτης Μενελάου. Στο τέλος, μη μπορώντας πια ν' αντισταθί στο πάθος, εξοπλίζει ένα πλοίο κι' έρχεται στην Ελλάδα. Ο Μενελάος τόν φιλοξενεί στα ανάκτορά του, μά η Έλένη του δείχνεται αδιάφορη. Ώστόσο, ο Πάρις δέν απογοητεύεται και έπωφελεύμενος ένός ταξιδιού του Μενελάου στην Κρήτη, ξεμοναχιάζει την Έλένη και της ερωτεύεται τόν έρωτά του.

Μά η Έλένη τόν αποκρούει φέρνοντάς του ένα σωρό όρθά έπιχειρήματα και στο τέλος άρνείται νά τόν άκολουθήσει στην Τροία έκουσίως και νά εγκαταλείψει τή συζυγική στέγη.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δία, θεέ, παντοδύναμε, και στην κακία άκόμα είσαι άνυπέρθητος! φώναξε ο Μενελάος. "Έλπιζα νά τιμωρήσω τόν Πάρι για τό έγκλημά του, μά νά πού τό σπαθί μου συντρίβεται άνάμεσα στα σάχτυλά μου και η λόγχη μου του κάκου ξέσκισε τό διάστημα χωρίς νά τόν πληγώσει.

Και, λεγοντας τά λόγια αυτά, ο Μενελάος, ώρμησε, άρπαξε τόν αντίπαλό του από την περικεφαλαία και τόν έσυρε ως τις γραμμές τών Έλλήνων.

Η λουριζία του υποσιαγώνου της περικεφαλαίας πού έσφιγγε τόν Πάρι στόν λαιμό, σίγουρα θά τόν έπιγε, αν η Άφροδίτη με τά ξανθά μαλλιά δέν κατέβαινε άόρατη για νά κόψη τή λουριζία αυτή.

"Ετσι άπόμεινε στα χέρια του Μενελάου μονάχα η περικεφαλαία, την οποία πέταξε με μανία καταγής.

"Επειτα, άσυγκράτητος, ώρμησε πάλιν έναντίον του αντίπαλου για νά τόν πιάσει και νά τόν σκοτώσει.

Μά η Άφροδίτη τύλιξε μ' ένα σύννεφο τόν Πάρι και τόν μετέφερε σε μιά μωσχοβυλημένη κάμαρη του παλατιού του. "Επειτα έτρεξε νά βρή την Έλένη.

Τήν βρήκε στην κορυφή του πύργου, περιστοιχισμένη από πολυάριθμους Τρώες. Τήν τράβηξε άνάλαφρα από τό φόρεμά της και άρχισε νά τής μιλάει, μεταμορφωμένη σε γρηά άνυφάντρα:

— "Έλα, τής είπε. Ο Πάρις σε φωνάζει, σε παρακαλεί νά γυρίσεις στο σπίτι μαζί μου. Αναπαύεται σ' ένα ώμορφο στρώμα και, καθώς φοράει τά γιορτινά του ρούχα, είνε όλο γοητεία. Βλέποντάς τον με δυσκολία θά πιστευεις ότι ξαναγυρίζει από μάχη, αλλά μάλλον από χορό και ότ ξεκουράζεται ύστερ' από τό γλέντι.

"Ετσι μίλησε η Άφροδίτη. Η καρδιά της Έλένης χτύπησε δυνατά μέσα στο στήθος της, όταν είδε, κάτω από την μεταμόρφωσι της θεάς, τόν λαμπρό λαιμό της, τό ύπεροχο στήθος της και τά μάτια της πού πετούσαν λαμπρές άστραπές.

Για πρώτη φορά, μέσα στην ζωή της την περιήφανη και πυθητική, η Έλένη, τό ζωντανό όργανο της θεάς τών Έρωτών, ένοωσε ένα κύμα μηθικακίας νά ξεχύνεται από την καρδιά της έναντίον της Άφροδίτης, σαν ένα ξέσπασμα έπιθυμίας νά ζήσει άνεξάρτητα κι' έλεύθερα... Θά υπέκυπτε λοιπόν άτελείωτα στις αξιώσεις της μοίρας, πού της επέβαλε η θεά; Τό πρόσωπό της κοκκίνισε από άγανάκτησι και με φωνή πού η συγκίνηση την έκανε νά τρέμει, τόλμησε νά φωνάξει στη θεά:

— Σκληρή θεά, ποιά κακό πνεύμα σ' έμπνέει! Ποιά καταχθόνιο πάθος σε κάνει νά με θέλεις αίώνιο όργανό σου; Μήπως θέλεις νά με παρασύρης πιό μα-

κριά άκόμα, σε κάποια πόλι της Φρυγίας, έπειδή θρίσκειται εκεί κάποιος θνητός πού τόν αγαπάς; Γώρα πού ο ευγενικός Μενελάος νίκησε τόν θείο Πάρι και θέλει νά με ξαναπάρη στη συζυγική του στέγη, έμένα τή μυσική, γλυσιράς κοντά μου γεμάτη ποιηρία για νά με ξεγελάσει; Πήγαινε νά πλαγιάσεις κοντά στόν Πάρι σου! "Έβγα από τό δρόμο τών θεών, για νά μην ξαναέβης πια στις χιονισμένες κορυφές του Όλύμπου... Μείνε κοντά σ' αυτόν τόν άνθρωπο, άγρυπνώντας για αυτόν, ύποφείροντας για αυτόν, ως την ήμέρα πού θά σε κάνη γυναίκα του, γιατί εγώ δέν θά ξαναγυρισω κοντά του... Θά ντρεπόμουν νά συμπερστώ την κλίνη του κι' όλοι οί Τρώες θά με περιφρονησαν... Α! η καρδιά μου πάει νά σκάσει από έναν άπέραντο πόνο.

Στά λόγια αυτά η θεία Άφροδίτη άπάντησε ώργισμένη:

— Μή με προκαλείς, άνόητη... Η όργη μου μπορεί νά με κάνη νά σε μισώ όσο σ' αγάπησα ως σήμερα... Θά κάνω τούς δύο λαούς, τούς Έλληνες και τούς Τρώες νά σε μισήσουν και νά χαθής μέσα στο μίσος τους...

"Ετσι μίλησε η Άφροδίτη. Η Έλένη, η κόρη του Διός, κυριευμένη από φόβο, σηκώθηκε θλιβερά. Πήγαινε άργά, θαιρειά, μέσα στόν άσημοκεντημένο πέπλο της, άκολουθώντας τή θεά χωρίς νά λήη λέξι.

"Όταν η Άφροδίτη, άκολουθούμενη από την Έλένη, έφτασαν στην κατοικία του Πάρι, μπήκαν στη κάμαρή του.

Έκει, η Άφροδίτη πήρε ένα κάθισμα και κάθησε άπέναντι στόν άγαπημένο της. Η Έλένη κάθησε κι' αυτή και γυρίζοντας άλλοι τά μάτια της, είπε τ' άκόλουθα λόγια στόν σύζυγό της:

— Ξαναγυρίζεις από τή μάχη;... "Ω! γιατί νά μην πέσης σ' αυτή σκοτωμένος από τόν τρομερό ήρωα, τόν προηγούμενο σύζυγό μου. Χά! Χά! Καυχήθηκες ότι θά ξεπερνούσεις τόν πολέμοχαρο Μενελάο στην άνορεία και στην δύναμη!... Πήγαινε λοιπόν νά τόν προκαλέσεις πάλι σε μονομαχία... Μά όχι!... Κάθησε ήσυχα, άποφυγε τόν Μενελάο, τόν ήρωα με τά ξανθά μαλλιά, φυλάξου άπ' αυτόν γιατί θά πέσης σκοτωμένος από τό σπαθί του...

Στά λόγια της αυτά, ο Πάρις, ο ήρωας με την άσύγκριτη ώμορφιά, άπάντησε θλιβερά:

— Γυναίκα, πάψε νά μου θασανίζεις την καρδιά με την πικρή περιφρόνησί σου. Ναι, ο Μενελάος με νίκησε με τή βοήθεια της Άθηνάς... Μά θά τόν νικήσω άργότερα, γιατί κι' εγώ έχω θεούς πού με προστατεύουν... "Έλα, ως ένωθοιμε στην αγάπη μας, ξαπλωμένοι γλυκά ο ένας κοντά στόν άλλο. Ποτέ ως τώρα η έρωτική φλόγα δέν πλημμύρισε την ψυχή μου όσο αυτήν τή στιγμή, ούτε άκόμα και την ήμέρα πού σ' έκλεψα από την πατρίδα σου...

"Εντωμεταξύ, ο Μενελάος έτρεχε άνάμεσα στις τάξεις τών πολεμιστών, ψάχνοντας νά βρή τόν θείο Πάρι. Μά κανείς, ούτε οί Τρώες, ούτε οί σύμμαχοί τους δέν μπορούσαν νά του τόν δείξουν αν και δέν είχαν καμμιά διάθεση νά τόν κρύψουν για νά τόν σώσουν. Έκείνη τή στιγμή όλοι μισούσαν θανάσιμα τόν άρχα της Έλένης.

Καθώς η σιωπή βασίλευε στις άντιμέτωπες στρατιές, ο Άγαμέμνων ο άρχηγός τών Έλλήνων, άπευθυνόμενος προς τούς Τρώες, τούς φώναξε με δυνατή φωνή:

— Άκούστε με, Τρώες, και σεις, οί σύμμαχοι τών Τρώων: Η νίκη άπόψε στεφάνωσε τόν Μενελάο, αγαπημένο στο θεό Άρη. Ξαναδώστε μας λοιπόν

τήν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς πού πῆρε μαζί της, καὶ ἀπομύωστε μας γιὰ τὰ ἐξοδα τῆς ἐκστρατείας γιὰ νὰ γυρισοῦμε σὴν πατρίδα μας.

Ἔτσι μίλησε ὁ Ἀγαμέμνων κι' ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν ἐπιδόκιμασαν.

Οἱ Τρῶες ἔκαναν τότε συμβούλιο στὴν Ἀκρόπολι τῆς πόλεως, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πριάμου μὲ τὴ ψηλὰ τεῖχη. Διατελοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρὸ ζωηρῆς συγκινησεως. Τότε ὁ Ἀντίωρ, ὁ ἦρως μὲ τὶς σοφῆς συμβουλές, ἔλαθε τὸν λόγον καὶ εἶπε:

— Ἀκοῦστε με, Τρῶες καὶ σεῖς οἱ σύμμαχοί μας, θὰ σᾶς μιλήσω σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μου. Ἄς ἐπιστρέψουμε στοὺς Ἕλληνας τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς πού πῆρε μαζί της.

Μιά ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Πάρις καὶ διακόπτοντας τὸν ὁμιλητὴ φώναζε:

— Ἀντίωρ, τὰ λόγια σου δὲν μοῦ ἀρέσουν... Θὰ μπορούσες νὰ μᾶς ὁώσης καλύτερες συμβουλές... Μίλησες τάχα σοβαρά;... ἢ μήπως οἱ ἀθάνατοι θεοὶ σ' ἔκαναν νὰ χάσης τὰ λογικά σου; Νὰ τί λέω τώρα ἐγώ. Τὴν Ἑλένη δὲν θὰ τὴν ἐπιστρέψω ποτέ! Ὅσο γιὰ τοὺς θησαυροὺς πού ἔφερα μαζί της, εἶμαι ἔτοιμος νὰ τοὺς ἐπιστρέψω, προσθέτοντας σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς δικούς μου.

Ἔτσι ὁ πόλεμος θὰ ἐξακολουθοῦσε...

Ὁ Πάρις, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἀποσύρθηκε στὸ παλάτι του πού οἱ ἐπιτήδειοι ἀρχιτέκτονες καὶ τεχνίτες εἶχαν χτίσει κοντὰ στὰ παλάτια τοῦ Ἐκτορος καὶ τοῦ Πριάμου... Ἐκεῖ ἀφωσιώθηκε στὸ ἐπιδιόρθωμα τῶν ὄπλων του, τῆς ἀσπίδας του, τοῦ θώρακός του, τοῦ τόξου του, ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Ἐκτωρ, κρατῶντας τὴ λόγχη του πού εἶχε μάρκος ἔντεκα ὄργυιές...

Βλέποντας τὸν ἀδελφὸ του ὁ Ἐκτωρ, φώναζε:

— Δυστυχισμένε! Ἐδῶ θρίσκεσαι ἀκόμα; Οἱ πολεμιστὰί μας σκοτώνονται γύρω ἀπὸ τὸ Ἴλιον μὲ τὰ ὑψηλὰ τεῖχη ἐξ αἰτίας σου... Ἄναψες πάλι τὸν πόλεμο καὶ θρίσκεσαι τώρα ἐδῶ, μέσα... Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος θὰ κατηγοροῦδες ἕναν ἄντρα πού θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴ μάχη... Ἐλα! Σήκω ὀρθίος! Τρέξε νὰ πολεμήσης πρὶν καταστραφῆ ἡ πόλις ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς φωτιάς πού ἀναψες!...

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Πάρις πού ἦταν ὠραῖος ὡς θεός, ἀπάντησε:

— Ἐκτωρ, μὲ ἐπικρίνεις μὲ τὸ δίκιο σου... Ἀκούσέ με καὶ θὰ μὲ καταλάβης... Αὐτὸ πού μὲ συγκρατοῦσε ἐδῶ πέρα ἦταν ἡ θλίψη... Μὰ ἡ Ἑλένη ἦρθε καὶ μ' ἐξώρκιζε μὲ γλυκὰ λόγια νὰ πάω νὰ πολεμήσω... Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος σκέφτομαι ὅτι εἶν' αὐτὸ τὸ καλύτερο πού ἔχω νὰ κάνω... Περίμενε μιὰ στιγμή νὰ φορέσω τὴν πανοπλία μου ἢ μᾶλλον πῆγαινε... Θὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ θὰ σὲ συναντήσω σὲ λίγο...

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἀπάντησε στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τότε ἡ Ἑλένη πλησίασε καὶ εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή της:

— Κουριάδε μου, γιατί νὰ μὴν ἔχω πεθάνει ἢ σκύλλα ἐγώ, πρὶν ξεσπάσουν τὰ τρομαχτικὰ αὐτὰ γεγονότα... Μὰ, ἀφοῦ οἱ θεοὶ τὸ θέλησαν ἔτσι, γιατί νὰ μὴν εἶμαι γυναῖκα ἐνὸς πολεμιστοῦ μὲ καρδιά καὶ μὲ περιφάνεια; Ὁ δικός μου δὲν ἔχει οὔτε καρδιά, οὔτε περιφάνεια. Μὰ, πάρε ἕνα κάθισμα, κουριάδε μου, καὶ μὴν κουράζεσαι ἐξ αἰτίας ἐμένα, τῆς ἀθλίας σκύλλας, καὶ τῆς δειλίας τοῦ ὠραίου Πάρι. Αὐτὸν καὶ μένα, ὁ Ζεὺς μᾶς ἔρριξε σὲ μιὰ σκληρὴ μοῖρα, γιὰ νὰ γίνουμε τὸ ἀντικείμενο τῶν εἰρωνειῶν τῶν μελλοντικῶν γενεῶν...

— Μὴ μὲ θάζεις νὰ καθίσω, ἀξιαγάπητη Ἑλένη, ἀπάντησε ὁ Ἐκτωρ. Δὲν πρέπει. Ἡ καρδιά μου μὲ σπρώχνει κιόλας μὲ δύναμι νὰ τρέξω νὰ βοηθήσω τοὺς Τρῶες, οἱ ὅποιοι, μὲ ἀγωνία, ζητᾶνε τὸν πολεμιστὴ πού λείπει ἀπὸ κοντὰ τους. Μὰ πὲς στὸν ἀδελφὸ μου νὰ θιασθῆ καὶ νάρθῃ νὰ μὲ συναντήσῃ, πρὶν θγῶ ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Ξαναγυρίζω στὴν κατοικία μου γιὰ νὰ δῶ τοὺς ὑπέρβειους μου, καὶ νὰ χαιρετήσω τὴν ἀγαπημένη μου γυναῖκα, νὰ χαιρετήσω τὸ μικρό μου παιδί, γιατί δὲν ξέρω ἂν θὰ μὲ ξαναἰδοῦν πια...

Καὶ ἔφυγε, τρέχοντας στὸ παλάτι του. Μὰ ἐκεῖ δὲν θρῆκε τὴν λατρευτὴν τοῦ σύζυγο Ἀνδρομάχη. Ἡ γενναία γυναῖκα μαζί μὲ τὸ παῖδι τῆς εἶχε ἀνέβει στὰ τεῖχη καὶ παρακλωβοῦσε τὴ μάχη, πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα...

Καὶ ὁ πόλεμος τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Τρῶων ἐξακολούθησε.

Ὁ Πάτροκλος, ὁ ἀγαπημένος φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ἐκτορα. Τότε ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ὁποῖος θιμαμένος

εἶχε ἀποσυρῆ στὴ σκηνή του, γιατί ὁ Ἀγαμέμνων ἰου εἶχε πάρε τὴν ὠραία Βρυσηίδα, ξαναπειροποιήστηκε στὸ πεδίο τῆς μάχης γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατο τοῦ φίλου του.

Ἡ μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο ἡρώων, τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἐκτορος, περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραῖότερα κεφάλαια τῆς Ἰλιάδος.

Ὁ Ἐκτωρ νικήθηκε στὴν μονομαχία αὐτὴ ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖο ὑποστήριζε ἀόρατη ἡ Ἀθηναῖα.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀχιλλέα, αὐτὸς μετα τὴν νίκη του, φέρθηκε ὡς ἀγριο θηρίο.

Πρὶν ἀκόμα ξεψυχῆσῃ, ὁ Ἐκτωρ ἰκέτευσε τὸν νικητὴ του νὰ παραδῶσῃ τὸ πτῶμα του στοὺς οἰκούς του, γιὰ νὰ μὴν περιπλανᾶται κατόπιν ἡ ψυχὴ του αἰώνως στὶς θλιβερῆς ὄχθες τῆς Στυγός.

Ἄπευθυνόμενος στὴν ψυχὴ σου, σφίγγοντας τὰ γόνατά σου, στὸ ὄνομα τῶν γονέων σου, σ' ἐξορκίζω καὶ σ' ἰκετεύω! φώναξε ὁ Ἐκτωρ. Μὴν ἀφήσης τὸ πτῶμα μου νὰ τὸ κατασπαράξουν τὰ σκυλλιά τῶν Ἀχαιῶν!... Παράσσε το στοὺς γονεῖς μου γιὰ νὰ τὸ κηδεύσουν κι' αὐτοὶ θὰ σὲ ἀνταμείψουν μὲ χρυσάφι καὶ μὲ ὄχι ἄλλο θελήσης...

Μὰ ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ ἀποκρίθηκε, ρίχνοντάς του ἄγρια βλέμματα:

— Τρομερὲ σκύλλε, πάψε νὰ μὲ ἰκετεύης, σφίγγοντάς μου τὰ γόνατα, κι' ἐπικαλούμενος τοὺς γονεῖς μου!... Ἄν εἶχα καρδιά, θὰ σ' ἔκοβα κομμάτια καὶ θὰ σ' ἔτρωγα ὡμὸ γι' αὐτὸ πού μοῦ ἔκανες... Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὸ κορμί σου πού θὰ τὸ καταβροχθίσουν τὰ σκυλλιά κ' ἡ σεβασμῖα μητέρα σου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κλάψῃ πάνω ἀπ' αὐτό!

Μέσα στὴν ἄγρια ὄργη του ὁ Ἀχιλλεύς δὲν συλλογίστηκε ὅτι ὁ Ἐκτωρ σκοτώνοντας τὸν Πάτροκλο, δὲν εἶχε κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ καθῆκον του.

Ὡστόσο, ὁ τρομερὸς Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ πτῶμα τοῦ νικημένου ἐχθροῦ του τρεῖς φορές γύρω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Πατρόκλου, συγκινήθηκε στὸ τέλος ἀπὸ τὶς ταπεινὲς ἰκεσίες τοῦ γέρου βασιλέως Πριάμου.

Τοῦ παρέδωσε τὸ πτῶμα γιὰ νὰ τὸ κηδεύσῃ.

Ἡ πιστὴ του σύζυγος Ἀνδρομάχη, ἡ γρητὰ Ἐκάθη, ἡ Ἑλένη τέλος, πῆγαν ν' ἀποδώσουν τὶς ὑστάτες τιμές, ὀλοφυρόμενες, στὸν νεκρὸ τοῦ μεγάλου ἡρώος τῆς Τροίας.

— Ὡ σύζυγέ μου! φώναζε ἡ Ἀνδρομάχη. Φεύγεις νέος ἀκόμα, ἀφήνοντάς με χῆρα στὸ παλάτι μας μαζί μὲ τὸ παιδί πού φέραμε στὸν κόσμον. Ποιὰ θᾶνε τάχα ἡ μοῖρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ; Θὰ γίνῃ ποτὲ νέος; Γιατί τώρα σίγουρα ἡ Τροία θὰ ἐρημωθῆ καὶ θ' ἀφανισθῆ, ἀφοῦ ἐσὺ πέθανες, ἐσὺ πού τὴν προστάτευες... Τώρα ἡ γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ συρθοῦν σκλάβες στὰ κάραθια τῶν Ἑλλήνων κι' ἐγὼ μαζί τους. Ὅσο γιὰ σένα, φτωχὸ μου παιδί, μικρὸ μου Ἰστυάναξ, θὰ μ' ἀκολουθήσης στὴ σκλαβιά κι' ἐκεῖ ἕνας σκληρὸς ἀφέντης θὰ σοῦ ἐπιβάλῃ ἔργασίες ἀνάξιες γιὰ σένα, ἔκτος ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀρπάζοντάς σε ἄσπλαχνα μὲ τὰ χέρια του σὲ γκρεμίσῃ

ψηλὰ ἀπὸ τὰ τεῖχη γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς δικούς του πού ἐσκότωσε ὁ Ἐκτωρ, ὁ πατέρας σου, ὁ ἀσύγκριτος στὶς μάχες... Ἐκτορα! Ἐκτορα!... Δὲν μπορέσες στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία σου νὰ μοῦ ἀπλώσῃς τὸ χέρι... Σκυμμένη ἀπὸ πάνω σου, δὲν μπορέσα ν' ἀκούσω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια πού τὰ θυμοῦνται οἱ ἄνθρωποι νύχτα καὶ μέρα σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, χύνοντας δάκρυα.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἔκλαιγε κι' ὀλόγυρά της ἡ ἄλλες γυναῖκες στέναζαν. Ἡ γρητὰ Ἐκάθη ἔκλαιγε κι' αὐτὴ τὸν γιό της μὲ τ' ἀκόλουθα λόγια:

— Ἐκτορα, ὦ ἐσὺ πού ἦσουν ἀπ' ὄλα τὰ παιδιὰ μου τὸ πιὸ ἀγαπητὸ στὴν καρδιά μου! Οἱ θεοὶ σ' ἀγάπησαν καὶ σὲ προστάτευσαν ἀκόμα καὶ στὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Γιατί τ' ἄλλα μου παιδιὰ, ὁ θεῖος Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ τάπιασε αἰχμαλώτους τὰ πούλησε πέρα ἀπὸ τὴν ἄγνη θάλασσα, στὴν Σάμο, στὴν Ἰμβρο καὶ στὴν ἀφιλόξενη Λήμνο. Κι' ἐσένα θέβαια, ὁ Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ σὲ σκότωσε, σ' ἔσυρε τρεῖς φορές γύρω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Πατρόκλου, τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον εἶχες σκοτώσει ἐσὺ, χωρίς θέβαια νὰ τοῦ ξαναδώσης τὴ ζωὴ. Μὰ νάσε τώρα ξαπλωμένος στὸ παλάτι μας, μωρόσικρος ἀκόμη, γεμάτος δροσιά, μόλις πεθαμένος...

Ἡ Ἑλένη τέλος ὕψωσε τὴν φωνὴ της γεμάτη λυγμούς καὶ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ὀδυσσεύς